

2. Основи законодавства України про охорону здоров'я: Закон України від 19.11.1992 р. // Відомості Верховної Ради України.- 1993. – № 4.
3. Антонов С.В. Особливості відшкодування шкоди, заподіяної пацієнтові невдалим медичним втручанням // Управління закладом охорони здоров'я. – 2007. – № 7. – С. 22.

Мамирбаєва Діана Садиківна,
студентка 2-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Давидова І.В.

ОСОБЛИВОСТІ ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВА СПІЛЬНОЇ СУМІСНОЇ ВЛАСНОСТІ

Актуальність дослідження особливостей правового регулювання спільної сумісної власності в Україні пояснюється, насамперед тим, що право власності є одним із найважливіших інститутів в цивільному праві. Тому, досліджуючи особливості правового регулювання права спільної сумісної власності необхідно проаналізувати положення законодавства, що стосуються здійснення права спільної сумісної власності.

Так, згідно з ч. 1 ст. 369 ЦК України співвласники майна, яке знаходиться у спільній сумісній власності, володіють та користуються ним спільно, якщо інше не встановлено домовленістю між ними. Тобто, вищезазначене положення визначає принципи володіння та користування майном, яке є об'єктом права спільної сумісної власності. Фактично, можемо стверджувати, що реалізація даного права знаходить свій прояв реалізації його співвласниками тих можливостей, які вони мають згідно договору чи закону. Так, реалізуючи дане право, співвласники майна наділяються тотожними правами та обов'язками щодо належного їм майна [1, с. 33]. Разом з тим, в контексті вищезазначеної норми, необхідно уточнити, що у ч. 1 ст. 369 ЦК України зазначається про спільне володіння та користування спільним майном Це означає, що всі сторони повинні отримати можливість володіти та користуватися спільною власністю в натурі. В свою чергу, інше правило може бути встановлено за домовленістю між ними. Таким чином, без наявності вищезазначеної домовленості між співвласниками, та з врахуванням того, що право спільної сумісної власності поширюється на усе майно, то кожна зі сторін має право вимагати доступ до здійснення права володіння та користування всім спільно набутим майном. До речі, вищезазначену позицію підтримує В. Г. Ротань, який зазначає, що співвласники майна не втрачають можливість домовитись про окреме право володіння і користування спільним

майном. При цьому, вони мають право домовитись про розмір компенсації на користь однієї чи декількох осіб із них в випадку надання йому меншої частини спільного майна у користування [2, с. 598].

Розглянемо особливості здійснення права спільної сумісної власності подружжя, оскільки саме у подружжя виникає найбільше спірних питань, щодо реалізації права спільної власності. Так, відповідно до ст. 63 СК України подружжя має однакові права щодо володіння, користування та розпорядження майном, яке належить їм на праві спільної сумісної власності, якщо інше не встановлено домовленістю між ними [3]. Виходячи з даної норми, на нашу думку, актуальним вбачається те, що невизначеність часток у праві власності подружжя на майно спричиняє два важливі наслідки:

1. За загальним правилом, дії будь кого з подружжя що стосуються права володіння і користування спільно набутим майном розглядаються як дії подружжя в цілому, а не окремо кожного з них. Це є принципово важливим. В свою чергу, згода другого з подружжя передбачається до того часу, коли не буде доведено протилежне;

2. В передбачених законом випадках для здійснення певних юридичних дій потрібна воля обох членів подружжя. Це пояснюється тим, що річ належить подружжю на праві власності без визначення часток, тому розпорядження здійснюється в обсязі речей в цілому, а не її окремої частки [4, с. 112]. Також необхідно зазначити, що ст. 64-68 СК України передбачені й інші особливості здійснення права спільної сумісної власності.

Відповідно до ч. 3 ст. 369 ЦК України співвласники мають право уповноважити одного з них на вчинення правочинів щодо розпорядження спільним майном [5]. Так, наприклад, члени сім'ї можуть доручити одному з них продати частину сільськогосподарської продукції, яка була набута внаслідок їхньої спільної праці у особистому селянському господарстві. В свою чергу, якщо сторони уклали договір про спільну діяльність, то у відносинах із третіми особами повноваження учасника вчиняти правочини від імені всіх учасників посвідчується довіреністю, виданою йому іншими учасниками, або договором простого товариства.

Таким чином, можемо стверджувати, що реалізація сторонами права спільної сумісної власності проявляється насамперед в здійсненні його суб'єктами, тих правомочностей, що передбачаються їм договором чи ЦК України, при цьому реалізуючи дане право, його суб'єкти наділені однаковими правами та обов'язками щодо належного їм майна. Отже, ми дослідили особливості здійснення права спільної сумісної власності.

Література:

1. Христенко Н. Ю. Загальна характеристика спільної сумісної власності громадян // Підприємництво, господарство і право. – 2005. – № 1. – С. 33-34.
2. Науково-практичний коментар до цивільного законодавства України: У 2 т. – Т.1. / Відп. ред. В.Г. Ротань. – 2-ге вид. – Х.: Фактор, 2010. – 800 с.
3. Сімейний Кодекс України від 10.01.2002 № 2947-III // Відомості Верховної Ради України. – 2002. – № 21 – 22. – Ст. 135.
4. Сімейне право України / Під ред. Баранова Л. М., Борисова В. І., Жилінкова І. В. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 263 с.
5. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, №№ 40-44, ст.356.

Матвійчук Катерина Володимирівна,

*студентка 2-го курсу судово-адміністративного факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Давидова І.В.*

МЕДІАЦІЯ ЯК АЛЬТЕРНАТИВНИЙ СПОСІБ ВИРІШЕННЯ СПОРІВ У ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ

Кожна особа має права на захист свого цивільного права та інтересу у разі його порушення, невизнання або оспорювання, якщо він не суперечить загальним засадам цивільного законодавства.

Правові спори та конфлікти є невід'ємною частиною життя суспільства, а завданням держави є створення умов для вирішення таких спорів на захист охоронюваних законом прав і інтересів громадян. Сьогодні все більшого поширення набуває процедура медіації як альтернативний позасудовий спосіб вирішення спорів у цивільному праві. Це й зумовлює актуальність даного дослідження.

Метою даного дослідження є з'ясувати поняття «медіація», переваги та недоліки застосування медіації в цивільному праві України.

Медіація є методом позасудового вирішення спорів із залученням третьої сторони (медіатора), який безпосередньо допомагає сторонам цивільно-правового спору проаналізувати конфліктну ситуацію таким чином, щоб вони могли самостійно обрати той варіант рішення їхнього спору, який відповідатиме їхнім інтересам і задовольнить потреби кожної із сторін [1].

Світовий досвід показує, що медіація є майже універсальним засобом вирішення конфліктів, що застосовується в багатьох сферах, починаючи від сімейних суперечок і закінчуючи спорами за участі громади або ж взагалі в міжнародних конфліктах.